

jevený, že by spoluvlastníci nemohli užívatí každý určitých částí pozemků, vždyť mohou užívatí svých dílů dle dohody (§§ 828 a 833 obč. zák.) a jest proto na pachtýři, aby se pak o užívání s druhým spoluvlastníkem také dohodl. Dle knihovního zákona může býti i pachtovní smlouva předmětem knihovního zápisu (§§ 9 a 19 kn. zák.) a, jelikož není omezení v té příčině v zákoně uvedeno, lze povolití vklad pachtovních práv podle občoby § 13 kn. zák. Zabýváti se otázkou, pokud smlouvou pachtovní jsou práva spoluvlastníku dotčena a jsou-li proveditelná, není úkolem soudu knihovního a nemůže proto ani v řízení opravném býti přetřásána.

Čís. 1093.

Ve sporu jsou nápadníci dědictví (§ 127, odstavec druhý, nesp. říz.), jakmile střetly se jejich sobě odporující přihlášky k dědictví.

(Rozh. ze dne 15. června 1921, R I 692/21.)

K pozůstalosti po Karolině F-ové přihlásil se na základě závěti ze dne 10. července 1918 Karel M., závěť byla dne 23. dubna 1921 na soude přihlášena a usnesením ze dne 25. dubna 1921 přiznal pozůstalostní soud Karlu M-ovi správu pozůstalosti ve smyslu § 145 nesp. říz. Dne 27. dubna 1921 předložena byla pozůstalostnímu soudu pozdější závěť zastavitelky ze dne 12. ledna 1919, v níž byl dědicem ustanoven P., jenž se též k dědictví přihlásil a žádal, by správa pozůstalosti byla Karlu M-ovi odňata a by o osobě správce bylo rozhodnuto po předchozím slyšení obou stran. Pozůstalostní soud návrhu vyhověl, rekursní soud jej zamítl. **Důvody:** Přihlášením Ladislava P-a k dědictví nastal případ § 127, odstavec druhý, nesp. říz. Bylo proto věci navrhovatele, by dle ustanovení exekučního řádu žádal o prozatimné opatření, jež by se svou povahou a účinky rovnalo »skvěstraci« ve smyslu § 127 nesp. říz., není však oprávněn, by prostě bez ohledu na předpoklady exekučního řádu žádal o zrušení správy, řádně již udělené, byť i odporující si dědické přihlášky dosud k zahájení sporu dle § 125 pat. nevedly. »Spor« dán jest již tím, že přihlášky dědické si odporují.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Správné jest, že dědic, jenž žádá, aby mu pozůstalostní soud svěřil správu pozůstalosti, musí své dědické právo dostatečně prokázati, a správné jest i tvrzení stěžovatele v dovolacím rekursu, že Karel M. soudu pozůstalostnímu své právo dědické prokázal. Na tom nezměnilo se ničeho touto okolností, že stěžovatel přišel s pozdější závětí a rovněž se k pozůstalosti jako dědic ze závěti přihlásil, neboť tím nepominulo ono řádné prokázání práva dědického samo sebou, nýbrž trvá dále; jsouť tu dva existující posud nároky dědické, třebas sobě odporovaly, a bude na soudu pozůstalostním, aby vzhledem k tomu, že si tato přihlášení dědická odporují po rozumu § 125 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. se zachoval, aby sporem bylo trvání toho neb onoho zjištěno. Za tohoto stavu nelze povolenou již správu prv přihlášenému dědici po rozumu § 810 obč.

zák. nyní vzhledem na druhou přihlášku zrušiti, jelikož přihláškou druhou nastal případ § 127 odstavec druhý cit. cis. pat. Tomuto názoru nepřičí se, že se tam mluví »o stranách sporných« a v odstavci prvním o žalobě. Vždyť sporné strany jsou tu už tenkrát, když se dědici se svými nároky si odporujícími střetli a kde, jako v případě tomto jest jisto, že bude jedna ze stran na pořad práva poukázána, takže nelze slovům oněm jiného smyslu přikládati, než že stačí, jsou-li tu odporující si přihlášení k dědictví. Nevyžaduje se tedy podání žaloby nebo dokonce zahájení sporu samého, neboť to by byl zákonodárce dal zajisté přiměřenějším a jasnějším výrazem na jevo než zmíněnými slovy. Ostatně nelze také nahlédnouti, proč by druhý dědic teprve po podání žaloby byl oprávněn k tomuto opatření prozatímnému, ač by ohrožení tu už bylo před žalobou a ač, jak už podotknuto, odporující si přihlášky musí mítí za následek poukázání jedné strany na pořad práva.

Čís. 1094.

K výlučné věcné příslušnosti okresního soudu podle § 49 čís. 5 j. n. patří též spory o náhradu škody pro porušení nájemního závazku, byť i předurčující otázkou rozepře byla otázka bytí nebo nebytí nájemního poměru.

(Rozh. ze dne 15. června 1921, K 1 729/21.)

Žalobce domáhal se žalobou, zadanou u okresního soudu, náhrady škody 24.415 K, jež prý mu vzešla tím, že žalovaná neoznámila při prodeji svého domu kupujícím, že nájemní poměr mezi žalobcem a žalovanou ohledně dílny v domě tom dosud trvá a že zavinila vystěhování dílny. Námitce věcné nepřislusnosti soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. **Důvody:** Žalobce opírá žalobní nárok na náhradu škody na trvání nájemního poměru a odůvodňuje podání žaloby u tohoto soudu patrně ustanovením § 49 č. 5 j. n., ač ze žaloby zřejmě to na jevo nevychází. Žalovaná proti tomuto žalobnímu nároku vznesla námitku předmětné nepřislusnosti z toho důvodu, že jedná se zde o to, zda smlouva nájemní mezi spornými stranami pozůstává čili nic a že teprve na podkladě toho, zdali smlouva nájemní trvá, může žalobce svůj nárok žalobní opíratí o náhradu škody. Dle ustanovení § 49 čís. 5 j. n. patří před okresní soud výlučně všechny spory vzniklé ze smluv nájemních, avšak jen potud, pokud tyto spory netýkají se ani trvání takovéto smlouvy ani zaplacení nájemného, přesahujícího obnos, pro nějž okresní soudy jsou příslušnými k rozhodování. V tomto případě jde, jak shora již uvedeno, o náhradu škody 24.415 K s přísl. a soud na základě provedených důkazů má za prokázáno, že pro rozhodnutí tohoto sporu jest důležité v první řadě, zda nájemní poměr mezi žalobcem s jedné a žalovanou se strany druhé dosud trvá a že teprve po rozhodnutí této předchozí otázky možno mluvití o tom, zda byla žalobci způsobena žalovanou tvrzená škoda a jaká. Poněvadž dle tohoto názoru soudu jest právě rozhodnutí otázku o bytí nebo nebytí nájemního poměru mezi stranami, jest tím na základě předpisu zmíněného § 49 čís. 5 j. n. zjištěno, že tento spor patří mezi spory, jež nejsou výlučně přikázány okresním soudům k rozhodování, nýbrž jen tenkrát, když předmět nepřesahuje 1000 K, jak předpisuje ustanovení § 49 čís. 1 j. n., jinak